

The Abraham Arbesfeld
Kollel Yom Rishon

Sunday Morning Learning Program for Men

WWW.KOLLELYOMRISHON.ORG

*Be-Etzem ha-Yom ha-Zeh:
Asarah be-Tevet as the
Quintessential Ta'anit*

Rabbi Gedalyah Berger
Sunday, January 5, 2020 /
ח' טבת, תש"פ

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

ה.

עין משפט
נר מצוה

כה א מיי פ"ח מהל'
מגילה הלכה א סג
עשר ד טושיע א"ח פי'
חל טפיף י:
כו ב מיי ט סג הלכה ח
סג עשר ד:
כו ג מיי ט סג פ"ב הלכה
ז:
כח ד מיי ט סג פ"א הלכה
ח:
כט ה מיי פ"ח מהל'
קדוש המשפחה ה' ב
(ופי' מהלכות נדרים
טושיע י"ד פי' דק ספיף ד
(11):
ל מיי פ"ח מהלכות
משפחה הלכה ט סג
עשר ד טושיע א"ח פי'
מקי ספיף ד י"ד מקוב
ספיף י:
לא ז מיי פ"ח מהלכות
מגילה הלכה ט:
לב ח מיי ט סג פ"א הלכה
ח:
לד י מיי ט סג הלכה ד:
ל"ה ב מיי ט סג הלכה
ז מיי ט סג הלכה ז:

רבינו הגאון

מתני' איתורו עיר
גדולה בו. ונא עשה
בטלנים בבנות. פחות
מיכן הרי זה כפר:
ירושלמי י'
בבנות מפלאכתן (א) א"ר
בנו אנו שאנו צריכין
(תלמודי):
א"ר רב בא בש"י יהודה
כל שאמרו חכמים יחדה
מקומנו הקרא ובלבד
בעשרה. ואן חמין רבון
קורין אפי' ביהודי. ולבד
קורין השוא אפי' בחידי.
ועוד הרי' בא אן בחון
רבון קורין אפי' ביהודי
וקרין מעשה רב. מר רב
צמח זצ"ל כתב ב"ש"י
הקרא את הגמילה
שקרא וכוון כס"ת
ורבינו האי זקוקיל אמר
מנהג דהוהין קרא
ופושט סאבת אכל קרא
וכוון כס"ת לא חזו לנא
להלמודי הכי. כפר
שאין בו י' תקנה
לקרואו העשה כעיר.
באלו אמרו מקדימין
קראת מגילה ותרומת

הוה עובדא וחס זיה רב דאח דרב אפי'. מכל מקום הלכתא
טומיה דרב דהא ר' יוחנן (א) איתא כוומיה פרק שמי (דף יט):
דקאמר הקורא צמגילה הכתובה בין הכתובה (י"א) ומסיק ה'ה
צמד ה' צצור אלמא עקורין אותה צמד וכן הלכה דרב ור'
יוחנן הלכה כרבי יוחנן (וכ"ש הלכה

דקיימו צמד שיטתא ועוד דרב אפי'
תלמד דרב הוה (ה) ורבינו יוסף א"ש
ירושלמי פסק דלף צמד רביך לנרין
וכן נמאל צמטות רש"י (ט) שהשיב
נראה צעמי דלף שגא יחד ולא שגא
צמד אחד מנרין ואתריס שומעין
וכן נראה לומר מאחר שצמד וצמד
קריאתה צמד ז"ל איתא שאין צה
צרכה (צמד) הוה ליה לפרושי (לנרין
(כ): מלי (ז) מנרין דלמנר צמדו:
עולת ראייה אפי' ב"ש מאחרין.

הקשה הר"ר אלחנן מה"ש
דלמריין פרק קמא דפ"ה (דף יב
ופס) השומע עולת נדבה צ"ט לוקה
ומסיק דלמנר לך מני צית שמיא היא
וכו' וקשה אמאי לא מני עולת ראייה
דקוי רשחא טפי דלף על גב דקוי
צורך י"ט לוקה אליבא דר"י ואין
לומר דלשי נקט עולת נדבה
לאשמועין דלפילו הכי שרו צית
הלל זה אינו דהא צברק שני דהתם
(דף יט. ופס) מוכח צדידא דלף נתלקין
צ"ה על (ה) עולה (שאלה) על י"ט
דודאי אינה קריעה צ"ט וחס לך
קשה אמאי נקט עולת נדבה וי"ל לפי
נקט עולת נדבה למידק ה' שלמי
נדבה אינו לוקה כיון דלכא סבו
צורך צולל נפס אכל איקורא מיהא
איכא משום דכתיב לנס"פ:

ורקט
ולענין אקור ואיתומצ ר"י מדמינא אקור לכנס לפני תשעה צבא אפילו להיטח לאחר ט' צבא
וגיהוק שלנו ככנסו שלשה וכלי פשמן אין צבא משום גיהוק. עוד שם אפי"פ שאמרו כלי פשמן
אין צבא משום גיהוק אכל אקור לנכשן צבא שח ט' צבא להיות צמוכה ע"כ צגמ', והעולה
מכל זה הוא שאסור לנכשן אפילו כלי פשמן מכווצין עד התענית אכל לכנס כדי להיטח כולן
אסורין חוץ מכלי פשמן. והרמב"ן ז"ל הוסיף
להחיר צבוא שגו אפילו צבלי צמד כדי להיטח
ורבינו לא כחצ צבא שום היתר לפי שנהגו להחמיר
ולא כחצ מה שאמרו ובה' מותרין לפי שענינו
כשחל ט' צבא להיות צע"ש וצומנו אינו חל כדי
שלא יבא יום ערבה צבא ולכשיבנה צ"ה ונקשר
ע"פ הראיה יהיה ט' צבא לשמן. ודע שאמר
הפעמי אפילו לנכשן מותר וכן מסקנת הגמ'
ומנואר בלשון רבינו שכתב עד התענית:
וכבר נהגו כל ישראל וכו'. מנהגה הוה לא
ע"פ צמלנות אלו לענין אפילת צבא
שאין נמנעין אלא ערב התענית אכל אין נכנסין

שמוחה. של מאלל ומשמה: בזמנה. צ"ד מתוך שהיא מונה צו
ציום על כל יחד ויחד קורין אותה אפילו צמד להכל קורין צו
ואיכא פרוסוס נס: ש"א בזמנה. כגון כפרים המקדימין ליום
הכניסה אין קורין אותה אלא בעשרה דבעינן פרוסוס נסא: ורב
אפי אמר בין בזמנה בין ש"א בזמנה.

מנהל לזכר אחר עשרה משום פרוסומי
ניסא אכל אי לא אשכח עשרה לא
אמר רב אפי דלף לקרי שאין אסור
קריאתה צמד אלא מנהל לקרומה
בעשרה: וחס זיה רב דאח דרב
אפי. וחסר על עשרה וקייצין:
ועב שבת זמנא הוה. משמע שחול
זמן הקטע לה מימי אשוי כנסת
הגדולה מלמא קאמר מקדימין לערב
שבת להכי קשה ליה וחס שבת זמנא
הוה שהרי ז"ד הוקטע לפרוסו אלא
להכי נקט האי לשאל דמשמע מינה
הואל ותיקטו להן חכמי ישראל שאמר
כנסת הגדולה להקדים משום דרבה
לכי הוה לנו כיוס זמן הקטע מתחלה
לרב דנרין וף על פי שהוה שלל
צומנן הוי צומנן: מתני' בא"ז
אמרו. צומנים של מגילה אמרו
מקדימין אס חל י"ד צבא: אפי'
וזן עצי בהנים והנעם. האמור צבא'
תענית (דף פט.) שהיו משפחות של
ישראל שקטעו להם ימים צבל שנה
להציל עמיס למקדש לנודך המערכה
ומצאין קרבן עמיס עמיהן אס חל
להיות צבא מלמא חל ליום מחר וכן
השעה צבא שחל להיות צבא והוה
הדין ל"י צמנו ולעשרה צבא
והא דנקט משעה צבא משום
דיופלו צ' צרות וכלל מתענין
צו אכל שאר צומות אמריין
צצמכת ראש השנה (דף ט:):
ל"ו מתענין ל"ו אין מתענין:
והגיגה. אס חל יוס טוב צבא
דוחין שלמי חגיגה למחר שהרי
יש לה משלומין כל צבעה וכן
הקחל חל העס שהיה צבנה
דקצונה של שמטה צמוצי יוס
טוב האמריין של חג דכתיב מקן

הנהרות הב"ה
(ה) גמי ידמו ליום
הכניסה קמ"ל כ"ל
(ז) שבת הא צממין:
(ח) שבת ממשא זמן על
הכניס והיום והשנה
(ט) תוס' ד"ה הוה
אפי' רבי יוחנן אית ליה
טומיה צברק שני
(י) בא"ד הוה ליה
לפרושי שאין מנרין
אלא צמני: (י"א) ד"ה
עולת וכו' דלף נתלקין
צ"ה על עולת נדבה על
ט':

הנהרות הב"ה

א) משפחה
מאחרין. א"ח"י

גילוי הש"ס

גמי הוה עובדא וחס
זיה רב. ע"י ר"ס דף ט'
ע"פ חס"י ד"ה ושמע':

תורה אור השלם
(א) קצבו וקבלו תקורבים
ע"ה'ם וע"ה' צמנ' ועל
צ' התקיים ע"ה'ם ולא
ע"בדו להיות ע"ה'ם את
כ"ה תמיים האלה
שכתבם וקמום בק"ל
שנה ושנה: (אסתר ט' טו)

מניד משנה קפ 359

זמנים. הלכות תעניות פ"ה

מניד משנה

ובש"ש עשר וכו'. תענית אס על חג וזכר צממא אכל נהגו צו ואמרו קת מפרשים ש"ס
פ"ק דמגילה (דף צ. ג.) זמן קהלה לכל היא ר"ל זמן תענית שנקהלו הכל צצוין
צ"י צבדל להענות עם מרדכי וספר ועל זה סמכו להפענות: ואם חל י"ג באדר וכו'.
גם זה פשוט והעטם שא"ל לאחר עד יוס א' לפי שהיא פורים וכן אין מתענין צע"ש מפני

להתענות. ובי"ג ובאדר זכר לתענית שהתענו בימי
המן שנאמר דברי הצומות וזקתם. (ואם חל י"ג באדר
להיות בשבת מקדימין ומתענין בחמישי שהוא י"א.
אבל אחד מארבעה ימי הצומות שחל להיות בשבת
דוחין אותו לאחר השבת. חל להיות בערב שבת
מתענין בערב שבת. ובכל הצומות האלו אין מתריעין
ולא מתפללין בהן חפלת נעילה. אבל קורין בתורה
שחרית ומנחה ביחל משה. ובכולן אוכלים ושוחין

כבוד השנה ואפי"פ שנספקה הלכה בתענית שחל
להיות צע"ש מתענה ומשלים כמו שיבאר צצמוך
דקוק צבא זמנו הקטע לו צע"ש אכל כשהוה
נדחה צומנו אין קושינן אותו צע"ש וכן מפורש
צצמכות האלוים ז"ל:

אבל אחד מן וכו'. פ"ק דמגילה (דף ה.).
השעה צבא מאחרים ולא מקדימין ובגמרא
משום דקדומי פירענותא לא מקדימין וממילא
ד"ה"ה לשאר תעניות:

חל להיות וכו'. כן נפסקה הלכה בעירובין
פ' צבל מרביין (דף מ"ח. א.) הלכתא מתענה
ומשלים. וכמד הראב"ד ז"ל שלל אמרו משלים

[יג] וחילוק יש ביניהם, שארבעת הצומות הם נדחין לפעמים כשחלו בשבת¹⁶³, חוץ מעשרה בטבת שאינו חל לעולם בשבת, אבל הוא חל לפעמים ביום ששי, ומתענין בו ביום¹⁶⁴, ואפילו היה חל בשבת לא היו יכולים לדחותו ליום אחר, מפני שנאמר בו (יחזקאל כד, ב) בעצם היום הזה, כמו ביום הכפורים¹⁶⁵. ושאר הצומות אינן חלין לעולם ביום ששי. ועוד¹⁶⁶ כי י"ג באדר שחל להיות

.....

קובץ הלכות תפילה ומועדות לאחד מתלמידי רבנו יונה

ענין עשרה בטבת והלכותיו:

יום עשרה בטבת בו סמך מלך בבל על ירושלם, ובאיזה שיבא בשבוע חייבין לצום בו ביום, ואינן יכולין לאחורו, כל שכך שלא להקדימו, דאקדומי פורענותא לא מקדימין. ועל זה נבנה העבור כדי שלא יבא בשבת, כי אלו היה בא בשבת, לא היו יכולין להחליפו, והיו צריכין לצום בשבת מפני שני' לנביא ע"ה (יח' כד ב) כתוב לך את שם היום את עצם היום הזה סמך מלך בבל על ירושלם. וכל תענית שאדם מתענה בין מדרך החיוב בין לרצונו חייב לקבלו מבעוד יום, כי חסידים הראשונים גזרו להתענות כל מי שיכול שני וחמשי, מפני שלשה דברים, על חרבן הבית ועל התורה שנשרפה ועל חרפת השם, וכל מי שמתענה על זה

פשוטות

ספר תיקון יששכר

כח

יום י"ג בו טבת ויטלח יוס' כ' בו טבת ויטב י יוס' כ"ה בו טהוא יוס' ה' בטבע חנוכה
 יוס' כ"ז בו טבת מקץ טבת ג'ד' ומספר ימיו כ"ט ומנינו מיוס' ד' בטבע יוס' ד'
 בו טבת ויגס' כוס י' בטבת יוס' ו' בטבע ולמה איז מקרימין אותו ליום ה' כמו
 מקריס איזה כוס טיחול בטבת ממקרימין אותו גם מיוס' ו' ליום ה' לפי שזה חל
 ביום ו' עכמו ושאר הצומות אינם חלין ביום ו' לעולם ועוד בתשובות הנאונים
 אל טאפולו אלו חל זה הכוס על טבת בטבת עכמו לא היינו יכולין לרחותו ממנו כלל
 לא להקריס ולא לאחר והיינו מתענין אותו ביום הטבת עכמו כיום הכפורים טחל
 להיות טבת מטיס דכתיב בו בן אדם כתוב לך את טס היום את עכס היום היום
 כמו טכתוב בתעניות טל יוס' הכפורים בעכס היום הזה אלא טלעולם אינו חל
 ביום טבת ע"כ יוס' י"א בו טבת ויחי י יוס' י"ח בו טבת ואלה טמות י יוס' כ"ט
 בו טבת וארח' שבט יוס' ה' ומספר ימיו טלטיס י יוס' ג' בו טבת בא' א פרעה י
 יוס' י' בו טבת בטלח י יוס' ט' בו טהוא יוס' ה' בטבע ר"ה לחילכות לכך איז מתענין

יחזקאל

אוצר החכמה

א ויהי בשלשים שנה ברביעי בחדש ואני בתוך הגולה על-נהר - ס
ב כבר נפתחו השמים ואראה מראות אלהים: בחדש לחדש היא השנה
ג החמישית לגלות המלך יויכין: היה היה דבר יהוה אל-יחזקאל בן-בוזי
ד הפקו בארץ פשדים על-נהר-כבר ותהי עלי שם יד-יהוה: וארא והנה
רוח סערה באה מן-הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב ומתוכה
ה כעין החשמל מתוך האש: ומתוכה דמות ארבע חיות וזה מראיהן דמות
ו אדם להנה: וארבעה פנים לאחת וארבע פנים לאחת להם: ורגליהם
ח רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל ונצצים כעין נחשת קלל: וידו אדם
ט מתחת פניהם על ארבעת רבעיהם ופניהם וכנפיהם לארבעתם: חברת
אשה אל-אחותה פניהם לא-יסבו בלכתן איש אל-עבר פניו ילכו:
י ודמות פניהם פני אדם ופני אריה אל-הימין לארבעתם ופני-שור
יא מהשמאול לארבעתן ופני-נשר לארבעתן: ופניהם וכנפיהם פרדות
יב מלמעלה לאיש שתיים חברות איש ושתיים מכסות את גויתיהנה: ואיש אל-
עבר פניו ילכו אל אשר יהיה-שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתן:
יג ודמות החיות מראיהם כגחלי-אש בערות כמראה הלפדים היא מתהלכת
יד בין החיות ונגה לאש ומן-האש יוצא ברק: והחיות רצוא ושוב כמראה
טו הבזק: וארא החיות והנה אופן אחד בארץ אצל החיות לארבעת פניו:
טז מראה האופנים ומעשיהם כעין תרשים ודמות אחד לארבעתן ומראיהם
יז ומעשיהם כאשר יהיה האופן בתוך האופן: על-ארבעת רבעיהן בלכתם
יח ילכו לא יסבו בלכתן: וגביהן וגבה להם ויראה להם וגבתם מלאת עינים
יט סביב לארבעתן: ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם ובהנשא החיות מעל

שעו

וּבִיַד עֲבָדָיו הִנְבִּיאִים: אָף | עַל־פִּי יְהוָה הִיָּתָה בִּיהוּדָה לְהַסִּיר מֵעַל פָּנָיו
 ד בַּחֲטָאת מְנוּשָׁה כָּכֹל אֲשֶׁר עָשָׂה: וְגַם דָּם־הַנָּקִי אֲשֶׁר שָׁפַךְ וַיִּמְלֵא אֶת־
 ה יְרוּשָׁלַם דָּם נָקִי וְלֹא־אָבָה יְהוָה לְסַלַּח: וַיִּתֵּר דְּבַר־יְהוֹיָקִים וְכָל־אֲשֶׁר
 ו עָשָׂה הֲלֵא־הֵם כְּתוּבִים עַל־סֵפֶר דְּבַר־יְהִימִים לְמַלְכֵי יְהוּדָה: וַיִּשְׁכַּב
 ז יְהוֹיָקִים עִם־אֲבֹתָיו וַיִּמְלֹךְ יְהוֹיָכִן בְּנוֹ תַחְתָּיו: וְלֹא־הָסִיף עוֹד מֶלֶךְ
 ח מְצָרִים לָצֵאת מֵאֶרְצוֹ כִּי־לָקַח מֶלֶךְ בָּבֶל מִנְּחָל מְצָרִים עַד־נְהַר־פָּרָת
 ט כָּל אֲשֶׁר הִיָּתָה לְמֶלֶךְ מְצָרִים:

י בֶּן־שְׁמֹנֶה עָשָׂר שָׁנָה יְהוֹיָכִן בְּמַלְכוֹ וּשְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם וְשֵׁם
 יא אִמּוֹ נְחֻשְׁתָּא בַת־אֶלְנָתָן מִירוּשָׁלַם: וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינָיו יְהוָה כְּכָל אֲשֶׁר־עָשָׂה
 יב אָבִיו: בָּעַת הַהִיא עָלָה עֲבָדֵי נְבֻכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל יְרוּשָׁלַם וַתֵּבֵא הָעִיר עִלָּו
 יג בַּמָּצוֹר: וַיָּבֵא נְבֻכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ־בָּבֶל עַל־הָעִיר וְעַבְדָּיו צָרִים עָלֶיהָ: וַיֵּצֵא
 יד יְהוֹיָכִן מֶלֶךְ־יְהוּדָה עַל־מֶלֶךְ בָּבֶל הוּא וְאִמּוֹ וְעַבְדָּיו וְשָׂרָיו וְסָרִיסָיו וַיִּקַּח
 טו אֹתוֹ מֶלֶךְ בָּבֶל בַּשָּׁנָה שְׁמֹנֶה לְמַלְכוֹ: וַיּוֹצֵא מִשָּׁם אֶת־כָּל־אוֹצְרוֹת בַּיִת
 טז יְהוָה וְאוֹצְרוֹת בַּיִת הַמֶּלֶךְ וַיִּקְצָץ אֶת־כָּל־כְּלֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר עָשָׂה שְׁלֹמֹה
 יז מֶלֶךְ־יִשְׂרָאֵל בַּהֵיכָל יְהוָה כַּאֲשֶׁר דָּבַר יְהוָה: וְהִגְלָה אֶת־כָּל־יְרוּשָׁלַם
 יח וְאֶת־כָּל־הַשָּׂרִים וְאֶת | כָּל־גְּבוּרֵי הַחֵיל עֲשָׂרָה אֲלָפִים גּוֹלָה וְכָל־הַחֲרָשׁ עֲשָׂרֹת
 טט וְהַמְּסֻגָּר לֹא נִשְׁאָר וּזְלַת דְּלַת עִם־הָאָרֶץ: וַיִּגְלֵ אֶת־יְהוֹיָכִן בְּבֵלְהָ וְאֶת־אִם
 כ הַמֶּלֶךְ וְאֶת־נְשֵׁי הַמֶּלֶךְ וְאֶת־סָרִיסָיו וְאֶת אֲוִלֵי הָאָרֶץ הוֹלִיךְ גּוֹלָה מִירוּשָׁלַם אֵילֵי
 כא בְּבֵלְהָ: וְאֶת כָּל־אֲנָשֵׁי הַחֵיל שִׁבְעַת אֲלָפִים וְהַחֲרָשׁ וְהַמְּסֻגָּר אֲלֶף הַכֹּל
 כב יוֹגְבוּרִים עָשִׂי מִלְחָמָה וַיְבִיֵאֵם מֶלֶךְ־בָּבֶל גּוֹלָה בְּבֵלְהָ: וַיִּמְלֹךְ מֶלֶךְ־בָּבֶל
 כג אֶת־מַתַּנְיָה דָּדוֹ תַחְתָּיו וַיִּסַּב אֶת־שְׁמוֹ צְדַקְיָהוּ:

כד כֶּן־עָשָׂרִים וְאַחַת שָׁנָה צְדַקְיָהוּ בְּמַלְכוֹ וְאַחַת עָשָׂרָה שָׁנָה מֶלֶךְ בִּירוּשָׁלַם ס
 כה וְשֵׁם אִמּוֹ חַמְיִטֵּל בַּת־יִרְמְיָהוּ מִלְּבָנָה: וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינָיו יְהוָה כְּכָל אֲשֶׁר־
 כו עָשָׂה יְהוֹיָקִים: כִּי | עַל־אֵף יְהוָה הִיָּתָה בִּירוּשָׁלַם וּבִיהוּדָה עַד־הִשְׁלָכוֹ
 כז כָּה אַתֶּם מֵעַל פָּנָיו וַיִּמְרֹד צְדַקְיָהוּ בְּמֶלֶךְ בָּבֶל: וַיְהִי בַשָּׁנָה
 כח הַתְּשִׁיעִית לְמַלְכוֹ בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי בַּעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ בָּא נְבֻכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ־

רלט

בָּבֶל הוּא וְכָל-חֵילוֹ עַל-יְרוּשָׁלַם וַיַּחֲזוּ עָלֶיהָ וַיִּבְנוּ עָלֶיהָ דִּיק סָבִיב:
 וַתָּבֵא הָעִיר בַּמָּצוֹר עַד עֲשֵׂתֵי עֶשְׂרֵה שָׁנָה לַמֶּלֶךְ צִדְקִיָּהוּ: בַּתְּשַׁעָה לַחֹדֶשׁ
 י וַיַּחֲזֹק הָרָעַב בָּעִיר וְלֹא-הָיָה לָחֶם לְעַם הָאָרֶץ: וַתִּבְקַע הָעִיר וְכָל-
 אַנְשֵׁי הַמְּלָחָמָה הִלְיָלָה דָּרָךְ שַׁעַר בֵּין הַחֲמַתִּים אֲשֶׁר עַל-גֹּן הַמֶּלֶךְ
 ה וְכַשְׁדִּים עַל-הָעִיר סָבִיב וַיִּלְךְ דָּרָךְ הָעֶרְבָה: וַיִּרְדְּפוּ חֵיל-כַּשְׁדִּים
 י אַחֲרֵי הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁגּוּ אֹתוֹ בְּעַרְבוֹת יַרְחוֹ וְכָל-חֵילוֹ נָפְצוּ מֵעַלָיו: וַיִּתְּפֹשׂוּ אֶת-
 י הַמֶּלֶךְ וַיַּעֲלוּ אֹתוֹ אֶל-מֶלֶךְ בָּבֶל רַבְלָתָה וַיְדַבְּרוּ אֹתוֹ מִשְׁפָּט: וְאֶת-בְּנֵי
 צִדְקִיָּהוּ שָׁחֲטוּ לְעֵינָיו וְאֶת-עֵינָיו צִדְקִיָּהוּ עֹזֵר וַיֹּאסְרֵהוּ בַּנְּחֹשְׁתִים וַיָּבֵאֵהוּ
 ח בָּבֶל: וּבַחֹדֶשׁ הַחֲמִישִׁי בַּשְּׁבַעָה לַחֹדֶשׁ הִיא שְׁנַת תְּשַׁע-עֶשְׂרֵה
 שָׁנָה לַמֶּלֶךְ נְבֻכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ-בָּבֶל כָּא נְבוּזַרְאֲדָן רַב-טַבָּחִים עֶבֶד מֶלֶךְ-
 ט בָּבֶל יְרוּשָׁלַם: וַיִּשְׁרַף אֶת-בֵּית-יְהוָה וְאֶת-בֵּית הַמֶּלֶךְ וְאֶת כָּל-בֵּיתֵי
 י יְרוּשָׁלַם וְאֶת-כָּל-בֵּית גְּדוֹל שָׁרָף בָּאֵשׁ: וְאֶת-חוֹמַת יְרוּשָׁלַם סָבִיב נִתְּצוּ
 יא כָּל-חֵיל כַּשְׁדִּים אֲשֶׁר רַב-טַבָּחִים: וְאֵת יֵתֵר הָעָם הַנְּשָׂאָרִים בָּעִיר וְאֶת-
 הַנְּפִלִים אֲשֶׁר נָפְלוּ עַל-הַמֶּלֶךְ בָּבֶל וְאֵת יֵתֵר הַהֶמְוֵן הַגִּלְגָּה נְבוּזַרְאֲדָן
 יג רַב-טַבָּחִים: וּמִדַּלַת הָאָרֶץ הִשְׁאִיר רַב-טַבָּחִים לְכַרְמִים וּלְיַגְבִּים: וְאֶת-
 עַמּוּדֵי הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר בֵּית-יְהוָה וְאֶת-הַמְּכֹנּוֹת וְאֶת-הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר בְּבֵית-
 יד יְהוָה שִׁבְרוּ כַּשְׁדִּים וַיִּשְׂאוּ אֶת-נְחֹשֶׁתָם בָּבֶלָה: וְאֶת-הַסִּירָת וְאֶת-הַיַּעֲצִים
 וְאֶת-הַמְּזֻמְרוֹת וְאֶת-הַכַּפּוֹת וְאֶת כָּל-כְּלֵי הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר יִשְׂרָתוּ-בָם לְקַחוּ:
 טו וְאֶת-הַמַּחְתּוֹת וְאֶת-הַמְּזֻרְקוֹת אֲשֶׁר זָהָב וְזָהָב וְאֲשֶׁר-כֶּסֶף כֶּסֶף לְקַח
 טז רַב-טַבָּחִים: הָעַמּוּדִים אֲשֶׁר שָׁנִים הָיִם הָאֶחָד וְהַמְּכֹנּוֹת אֲשֶׁר-עָשָׂה שְׁלֹמֹה
 יז לְבֵית יְהוָה לֹא-הָיָה מִשְׁקָל לַנְּחֹשֶׁת כָּל-הַכְּלִים הָאֵלֶּה: שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה אֲמָה
 אַמּוֹת קוֹמַת הָעַמּוּד הָאֶחָד וְכִתְרַת עָלָיו וְנְחֹשֶׁת וְקוֹמַת הַכְּתָרַת שְׁלֹשׁ אֲמָה
 וּשְׁבַכָּה וְרַמְנִים עַל-הַכְּתָרַת סָבִיב הַכָּל נְחֹשֶׁת וְכֹאֵלָה לְעַמּוּד הַשֵּׁנִי עַל-
 יח הַשְּׁבַכָּה: וַיִּקַּח רַב-טַבָּחִים אֶת-שָׂרִיָּה כֹהֵן הָרִאשׁ וְאֶת-צַפְנִיָּהוּ כֹהֵן מְשֻׁנֶּה
 יט וְאֶת-שְׁלֹשֶׁת שְׂמָרֵי הַסֶּף: וּמִן-הָעִיר לְקַח סָרִיס אֶחָד אֲשֶׁר-הוּא פְּקִיד ו
 עַל-אַנְשֵׁי הַמְּלָחָמָה וְחַמְשָׁה אַנְשִׁים מֵרְאֵי פְנֵי-הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר נִמְצְאוּ בָעִיר

רמ

יִשְׁפֹּטוּ אוֹתָהֶם מִשְׁפָּט נֹאפֹת וּמִשְׁפָּט שֹׁפְכוֹת דָּם כִּי נֹאפֹת הָנָה וְדָם
 מו בְּיַדֵּיהֶן: כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הַעֲלֵה עֲלֵיהֶם קָהֶל וְנָתַן
 מז אֶתְהֶן לְזֻעֻזָּה וּלְבוֹז: וּרְגְמוּ עֲלֵיהֶן אֶבֶן קָהֶל וּבְרָא אוֹתָהֶן בְּחַרְבוֹתֵם בְּנֵיהֶם
 מח וּבְנוֹתֵיהֶם יִהְרְגוּ וּבְתֵיהֶן בְּאֵשׁ יִשְׂרְפוּ: וְהִשְׁבַּתִּי זְמָה מִן־הָאָרֶץ וּנְוֹסְרוּ כָל־
 מט הַנְּשִׂים וְלֹא תַעֲשִׂינָה כְּזִמְתִּכְנָה: וְנָתַנּוּ זְמִתְכָּנָה עֲלֵיכֶן וַחֲטָאֵי גְלוּלֵיכֶן תִּשְׁאִינָה
 וַיִּדְעֹתֶם כִּי אֲנִי אֲדֹנָי יְהוִה:

כד א וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי בַּשָּׁנָה הַתְּשִׁיעִית בַּחֹדֶשׁ הָעֲשִׂירִי בַעֲשׂוֹר לַחֹדֶשׁ לֵאמֹר:
 ב בֶּן־אָדָם כְּתוֹב־לֶךָ אֶת־שֵׁם הַיּוֹם אֶת־עֵצִים הַיּוֹם הַזֶּה סִמָּךְ מֶלֶךְ־בְּבַל ^{25/06/2018nml} כְּתוֹב
 ג אֶל־יְרוּשָׁלַם בְּעֵצִים הַיּוֹם הַזֶּה: וּמִשָּׁל אֶל־בֵּית־הַמֶּלֶךְ מִשָּׁל וְאָמַרְתָּ אֲלֵיהֶם
 ד כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה שְׁפַת הַסִּיר שְׁפַת וְגַם־יִצְק בּוֹ מַיִם: אֶסָּף נְתַחִיהָ אֲלֵיהָ
 ה כָּל־נִתְחַ טוֹב יִרְךָ וְכִתְּףָ מִבְּחַר עֵצִים מֵלֵא: מִבְּחַר הַצֹּאן לְקוֹחַ וְגַם דְּוִר
 ו הָעֵצִים תַּחֲתֶיהָ רַתַּח רַתַּחִיהָ גַם־בְּשָׁלוֹ עֵצִים בְּתוֹכָהּ: לָכֵן
 ז כֹּה־אָמַר | אֲדֹנָי יְהוִה אוֹי עִיר הַדְּמִים סִיר אֲשֶׁר חִלַּאתָה בָּהּ וַחֲלַאתָה לֹא
 ח יִצָּאָה מִמֶּנָּה לְנִתְחִיהָ לְנִתְחִיהָ הוֹצִיאָה לֹא־נִפְל עָלֶיהָ גּוֹרֵל: כִּי דָמָה בְּתוֹכָהּ
 ט הִזְיָה עַל־צַחֲחִים סִלַּע שִׁמְתָהוּ לֹא שִׁפְכְתָהוּ עַל־הָאָרֶץ לְכִסּוֹת עָלָיו עָפָר:
 י הֲלַעֲלוֹת חֲמָה לְנִקְמָה נִקְמָה נִקְמָה אֶת־דָּמָה עַל־צַחֲחִים סִלַּע לְבִלְתִּי
 הַכְּסוֹת:

יז לָכֵן כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה אוֹי עִיר הַדְּמִים גַּם־אֲנִי אֲגִדֵּיל הַמְדוּרָה: הַרְבֵּה
 יח הָעֵצִים הַדֹּלֵק הָאֵשׁ הָתָם הַבָּשָׂר וְהַרְקָח הַמְרַקָּחָה וְהָעֵצִים יִחְרוּ:
 יט וְהָעֵמִידָה עַל־גַּחֲלִיהָ רִקָּה לְמַעַן תַּחֵם וַחֲרָה נַחֲשָׁתָה וְנִתְכָּה בְּתוֹכָהּ טְמֵאתָה
 כ תָּתָם חִלַּאתָה: תֵּאֲנִים הִלַּאתָ וְלֹא־תִצָּא מִמֶּנָּה רַבַּת חִלַּאתָה בְּאֵשׁ חִלַּאתָה:
 כא בְּטְמֵאתָךְ זְמָה יַעַן טְהַרְתִּיךָ וְלֹא טְהַרְתָּ מִטְמֵאתָךְ לֹא תִטְהַרֶי־עוֹד עַד־
 כב הַנִּיחִי אֶת־חַמְתִּי בָךְ: אֲנִי יְהוִה דִּבַּרְתִּי בָאָה וְעָשִׂיתִי לֹא־אֶפְרַע וְלֹא־אֶחוּס
 וְלֹא אֶנְחָם כְּדַרְכֵיךָ וְכַעֲלִילוֹתֶיךָ שִׁפְטוּךָ נָאִם אֲדֹנָי יְהוִה:

כג וַיְהִי דְבַר־יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בֶּן־אָדָם הִנְנִי לְקַח מִמֶּךָ אֶת־מַחְמַד עֵינֶיךָ
 כד בַּמַּגֵּפָה וְלֹא תִסְפַּד וְלֹא תִבְכֶּה וְלֹא תִבּוֹא דְמַעַתָּךְ: הֲאֵנֶכָּה | דָּם מֵתִים אֲבָל

תז

לא-תַעֲשֶׂה פְּאֲרֶךְ חֲבוּשׁ עָלֶיךָ וְנַעֲלִיךָ תְּשִׂים בְּרַגְלֶיךָ וְלֹא תַעֲטֶה עַל-שָׁפְם
 יח וְלַחֵם אֲנָשִׁים לֹא תֹאכַל: וְאָדַבֵּר אֶל-הָעָם בַּבֶּקֶר וְתָמַת אִשְׁתִּי בָעָרֵב וְאָעַשׂ
 יט בַּבֶּקֶר כַּאֲשֶׁר צִוִּיתִי: וַיֹּאמְרוּ אֵלַי הָעָם הֲלֹא-תִגִּיד לָנוּ מָה-אֵלֶּה לָנוּ כִּי
 כא אַתָּה עֹשֶׂה: וְאָמַר אֲלֵיהֶם דְּבַר-יְהוָה הִנֵּה אֵלַי לֵאמֹר: אָמַר | לְבַיִת יִשְׂרָאֵל
 כב כֹּה-אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה הַנְּבִי מַחְלֵל אֶת-מִקְדָּשִׁי גֵאוֹן עֵזְכֶם מִחֲמַד עֵינֵיכֶם
 כג וּמִחֲמַל נַפְשֵׁכֶם וּבְנֵיכֶם וּבְנוֹתֵיכֶם אֲשֶׁר עֹזְבֹתֶם בַּחֲרֵב יָפְלוּ: וְעֲשִׂיתֶם כַּאֲשֶׁר
 כד עֲשִׂיתִי עַל-שָׁפְם לֹא תַעֲטוּ וְלַחֵם אֲנָשִׁים לֹא תֹאכְלוּ: וּפְאֲרַכֶם עַל-
 כה רֵאשֵׁיכֶם וְנַעֲלִיכֶם בְּרַגְלֵיכֶם לֹא תִסְפְּדוּ וְלֹא תִבְכוּ וּנְמַקְתֶם בַּעֲוֹנֹתֵיכֶם
 כו וְנִהְמַתֶם אִישׁ אֶל-אָחִיו: וְהָיָה יְחֻזְקָאֵל לָכֶם לְמוֹפֵת כְּכֹל אֲשֶׁר-עֲשִׂה תַעֲשׂוּ
 כז כֹּה בְּבוֹאָה וַיִּדְעַתֶם כִּי אֲנִי אֲדֹנָי יְהוִה: וְאַתָּה בֶן-אָדָם הֲלוֹא בְיוֹם
 כח קָחְתִּי מֵהֶם אֶת-מַעֲוָם מְשׁוֹשׁ תְּפָאֲרֹתֶם אֶת-מִחֲמַד עֵינֵיהֶם וְאֶת-מִשְׂאֵנִפְשָׁם
 כט בְּנִיחָם וּבְנִיחָתֵיהֶם: בְּיוֹם הַהוּא יָבוֹא הַפְּלִיט אֲלֵיךָ לְהַשְׁמַעוֹת אֲוָנִים: בְּיוֹם
 ל האוּרָא יִפְתַּח פִּיךָ אֶת-הַפְּלִיט וְתַדְבֵּר וְלֹא תֹאמַר עוֹד וְהָיִיתָ לָהֶם לְמוֹפֵת
 וַיִּדְעוּ כִּי-אֲנִי יְהוִה:

כה ז וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֵלַי לֵאמֹר: בֶּן-אָדָם שִׂים פְּנִיךָ ^{לְבַיִת הַחַיִּים} אֶל-בְּנֵי עַמּוֹן וְהִנְבֵּא
 ג עֲלֵיהֶם: וְאָמַרְתָּ לְבְנֵי עַמּוֹן שְׁמַעוּ דְבַר-אֲדֹנָי יְהוִה כֹּה-אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה
 ד יַעַן אָמַרְתֶּם הָאֵח אֶל-מִקְדָּשִׁי כִּי-נִחַל וְאֶל-אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל כִּי נִשְׁמָה וְאֶל-
 ה בֵּית יְהוָה כִּי הִלְכּוּ בַגּוֹלָה: לָכֵן הֲנִי נֹתֵנָה לְבְנֵי-קָדָם לְמִוְרָשָׁה וַיִּשְׁבוּ
 ו טִירוֹתֵיהֶם בְּךָ וְתָנּוּ בְךָ מִשְׁכְּנֵיהֶם הֵמָּה יֹאכְלוּ פְרִיֶךָ וְהֵמָּה יִשְׁתּוּ חֶלְבֶךָ:
 ז וְנִתַּתִּי אֶת-רִבְּהָ לְנוּחַ גְּמָלִים וְאֶת-בְּנֵי עַמּוֹן לְמַרְבֵּץ-צֹאן וַיִּדְעַתֶם כִּי-אֲנִי
 ח יְהוִה:

י כִּי כֹה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה יַעַן מִחֲאֲפָךָ יָד וּרְקִיעֶךָ בְּרַגְלֶךָ וְתִשְׁמַח בְּכָל-שְׂאֲטֶךָ
 יא לְבוֹן בְּנִפְשׁ אֶל-אֲדַמַּת יִשְׂרָאֵל: לָכֵן הֲנִי נֹטִיתִי אֶת-יָדִי עָלֶיךָ וְנִתַּתִּיךָ לְבַגְּלָוִים
 יב וְהִכְרַתִּיךָ מִן-הָעַמִּים וְהִאֲבִדְתִּיךָ מִן-הָאָרְצוֹת אֲשֶׁמִּידֶךָ וַיִּדְעַתֶם כִּי-אֲנִי
 יג יְהוִה:

יד כֹּה אָמַר אֲדֹנָי יְהוִה יַעַן אָמַר מוֹאָב וְשַׁעִיר הִנֵּה כָכָל-הַגּוֹיִם בֵּית יְהוּדָה:

תח

שובו מדרכיכם הרעים ולמה תמותו בית ישראל:

יב ואתה בן-אדם אמר אל-בני-עמך צדקת הצדיק לא תצילנו ביום פשעו
 ורשעת הרשע לא-יכשל בה ביום שובו מרשעו וצדיק לא יוכל לחיות בה
 יג ביום חטאתו: באמרי לצדיק חיה יחיה והוא בטח על-צדקתו ועשה עול
 יד כל-צדקתו לא תזכרנה ובעולו אשר-עשה בו ימות: ובאמרי לרשע מות
 טו תמות ושב מחטאתו ועשה משפט וצדקה: חבל ישיב רשע גזלה ישלם
 טז בחקות החיים הלך לבלתי עשות עול חיו יחיה לא ימות: כל-חטאתו
 יז אשר חטא לא תזכרנה לו משפט וצדקה עשה חיו יחיה: ואמרו בני עמך
 יח לא יתכן דרך אדני והמה דרכם לא-יתכן: בשוב-צדיק מצדקתו ועשה
 יט עול ומת בהם: ובשוב רשע מרשעתו ועשה משפט וצדקה עליהם הוא
 כ יחיה: ואמרתם לא יתכן דרך אדני איש כדרכיו אשפוט אתכם בית
 ישראל:

כא ויהי בשתי עשרה שנה בעשרי בחמשה לחדש לגלותנו בא-אלי הפליט
 כב מירושלם לאמר הכתה העיר: ויד-יהוה היתה אלי בערב לפני בוא
 הפליט ויפתח את-פי עד-בוא אלי בפקר ויפתח פי ולא נאלמתי
 עוד:

כג ויהי דבר-יהוה אלי לאמר: בן-אדם ישבי בחרבות האלה על-אדמת
 ישראל אמרים לאמר אחד היה אברהם ויירש את-הארץ ואנחנו רבים לנו
 כד נתנה הארץ למורשה: לכן אמר אליהם כה-אמר אדני יהוה
 על-ההדם | תאכלו ועיניכם תשאו אל-גלוליתכם ודם תשפכו והארץ תירשו:
 כו עמדתם על-חרבכם עשיתן תועבה ואיש את-אשת רעהו טמאתם והארץ
 כז תירשו: כה-תאמר אליהם כה-אמר אדני יהוה חיי-אני אם-
 לא אשר בחרבות בחרב יפלו ואשר על-פני השדה לחיה נתתיו לאכלו
 כח ואשר במצודות ובמערות בדבר ימותו: ונתתי את-הארץ שממה ומשמה
 כט ונשבת גאון עזה ושממו הרי ישראל מאין עובר: וידעו כי-אני יהוה בתתי
 את-הארץ שממה ומשמה על כל-תועבתם אשר עשו:

תיט